

Després del manifest de la diada, aquestes paraules d'Isidor Marí varen retre homenatge a **MARIÀ VILLANGÓMEZ**

Diumenge passat, dia 12 de maig, a la tarda, moria als 89 anys l'escriptor eivissenc Marià Villangómez.

La seva poesia ha sabut plasmar la profunda relació que hi ha entre un poble i la terra on habita, entre la gent i el país on construeix una cultura al llarg dels segles, entre cada persona i el món i la vida que l'envolta.

En la seva prosa, narrativa, descriptiva o d'assaig, ha recollit amb una sensibilitat i una precisió admirables la història, la llengua, la realitat sencera d'Eivissa i Formentera.

Les seves versions poètiques l'ha acreditat com un dels millors traductors de la literatura catalana contemporània.

Mestre del poble de Sant Miquel de Balansat, professor de llengua catalana de diverses generacions, col·laborador discret i eficaç de totes les iniciatives culturals de les illes Pitiüses durant la postguerra,

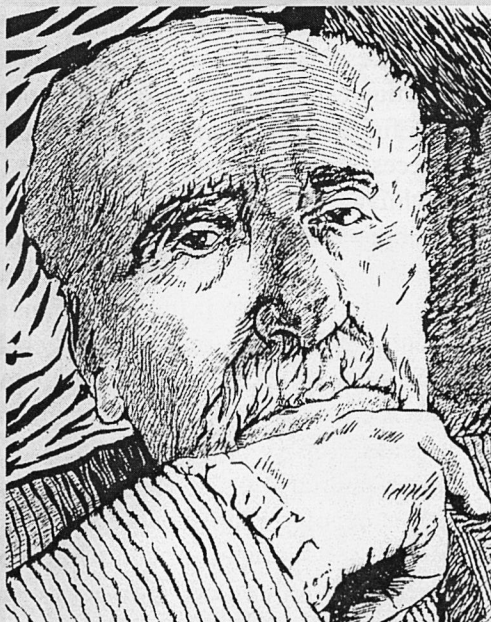
ha estat sempre un exemple i un referent en la lluita per la recuperació de la nostra identitat cultural i de la dignitat del nostre país.

Seus són aquests versos que molts, també fora d'Eivissa, hem agafat com a lema:

*Voler l'impossible ens cal
I no que mori el desig.*

Molts m'entendreu si us dic que, en certa manera, ha representat a Eivissa i Formentera el mateix que aquí a Mallorca representava en Josep Maria Llompart.

Era indispensable dedicar-li avui unes paraules de reconeixement i d'homenatge i llegir almenys un dels seus poemes. He triat el que es titula Terra natal, perquè, encara que és una poesia de joventut, és com una divisa de la trajectòria que seguiria durant tota la seva vida.

TERRA NATAL

Arrelar, com un arbre, dins la terra:
no ser núvol endut d'un poc de vent.
Sobre els camps coneguts de cada dia,
veure un cel favorable i diferent.
Mirar com cau, quotidià, el crepuscle,
cada cop renovant-me el sentiment.
Damunt la terra nostra i estimada,
del cor neixen el pi, l'aire i l'ocell.
El blanc record de la infantesa hi sura,
i ha de fer bo, aquest sol, als ossos vells.
Vull escoltar-hi aquest parlar que arriba
de molt antic als llavis de la gent.
El meu amor, la ferma companyia,
vull somiar-hi, entre la mar i el vent.

(del llibre *Elegies i paisatges*, 1933-1943)